

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/9/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2615208112
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2615208112.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Ľubica Bundzelová, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený: Advocate, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, proti žalovanému: T. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, J., o zaplatenie 50 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Senica, č. k. 7C/403/2015-79 zo dňa 12. októbra 2017 v časti, v ktorej súd žalobu zamietol (tretí odsek výroku), takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej, zamietajúcej časti **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým odsekom výroku žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 10 eur s 8,5% úrokom z omeškania od 30.06.2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku; druhým odsekom výroku súd konanie o žalobe v časti o zaplatenie sumy 40 eur zastavil (z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom); tretím odsekom výroku vo zvyšku žalobu zamietol a štvrtým odsekom výroku žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Súd po citovaní § 497 Obchodného zákonníka (ďalej len ObZ), § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. a), b) a d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z o spotrebiteľských úveroch rozsudok vecne odôvodnil tým, že žalobca si žalobou uplatnil nárok zo zmluvy o úvere zo dňa 16.03.2012, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému úver vo výške 300 eur. Žalobca má v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov, z čoho je potrebné vyvodit' záver, že žalobca pri uzatváraní zmluvy bol dodávateľom a zároveň veriteľom podľa § 3 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. ako aj § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), pretože túto činnosť vykonáva v rámci svojho podnikania. Žalovaný v zmluvnom vzťahu vystupoval ako fyzická osoba, občan, ide o spotrebiteľa. Vzhľadom na postavenie účastníkov zmluvného vzťahu zo zmluvy o úvere je zrejmé že ide o vzťah spotrebiteľský.

2. Súd po preskúmaní zmluvy dospel k záveru, že táto neobsahuje niektoré základné náležitosti tak, ako to má na mysli § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch, najmä § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z., preto žalobca nie je oprávnený zo zmluvy vyžadovať okrem istiny poskytnutého úveru aj iné plnenia ako úroky aj poplatky obsiahnuté v zmluve, nakoľko poskytnutý úver je bez úrokov a bez poplatkov. Žalovaný vrátil z poskytnutého úveru 290 eur, preto má žalobcovi vrátiť 10 eur, na čo ho súd zaviazal a v ostatnej časti súd žalobu zamietol. Súd žalobcovi priznal tiež zákonný úrok z omeškania z dlžnej sumy.

3. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú podľa žalobcu aj trovy mediačného konania vo výške 166,15 eura a trovy rozhodcovského konania vo výške 270,42 eura. Žalobca však mal vedomosť o tom, že podľa zaužívanej rozhodcovej činnosti súdov by súd zamietol žiadosť súdneho

exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky uvedenej v rozhodcovskej, resp. spotrebiteľskej zmluve, ak by sa žalobca eventuálne domáhal výkonu rozhodcovského rozsudku v exekučnom konaní. Žalobca teda podal návrh na rozhodcovský súd, keď vedel, že rozhodcovský rozsudok nebude možné v budúcnosti nútene vymôcť v exekučnom konaní. Z tohto dôvodu nejde o náklady spojené s uplatnením pohľadávky. Rovnako treba mať na zreteli, že žalobca bol v konaní pred súdom pomerne neúspešný, pričom keďže mu nepatria trovy súdneho konania, nie je logický dôvod, aby mu patrili iné trovy týkajúce spornej pohľadávky, ktoré podľa jeho tvrdenia vynaložil pred týmto konaním. Z hľadiska dobrých mravov a ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany sporu žalobcovi takto žiadané trovy nepatria, a to aj s poukazom na to, že úver je bez úrokov a bez poplatkov.

4. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) a žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný a patrila by mu náhrada trov konania podľa pomeru jeho úspechu, súd túto náhradu nepriznal, nakoľko žalovanému v konaní žiadne trovy konania nevznikli.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f a h) CSP tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

6. Žalovaný v postavení dlžníka uzavrel so žalobcom v postavení veriteľa zmluvu o úvere zo dňa 16.03.2012, na základe ktorej sa žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 300 eur a žalovaný sa zaviazal poskytnutú sumu vrátiť zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 288 eur, t. j. celkovo zaplatiť čiastku 588 eur v dvanástich mesačných splátkach po 49 eur počnúc dňom 24.04.2012. Žalovaný uhradil dobrovoľne a v súlade so splátkovým kalendárom len dve splátky, sumu 5 eur dňa 22.10.2012 a sumu 20 eur dňa 26.10.2012, spolu 25 eur. Žalovaný následne na výzvy a upomienky žalobcu nereagoval v dôsledku čoho sa dlh stal splatným dňa 30.01.2013. Žalobca si uplatnil svoje nároky vyplývajúce zo zmluvy v zmysle rozhodcovskej zmluvy pred Stálym rozhodcovským súdom, so sídlom Karloveské rameno 8, Bratislava, ktorý rozhodol rozsudkom sp. zn. SR 04927/14 zo dňa 15.12.2014. V súvislosti s predmetným rozhodcovským rozsudkom vznikli žalobcovi trovy týkajúce sa vymáhania spornej pohľadávky, ktoré Okresný súd Senica odmietol priznať z dôvodu, že ich nepovažuje za náklady spojené s uplatnením pohľadávky.

7. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú aj všeobecné podmienky poskytnutia úveru. V zmysle odseku 19. všeobecných podmienok poskytnutia úveru sa zmluvné strany sa dohodli v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom a preto podľa názoru žalobcu nie je možné na nárok zo zmluvy aplikovať zákon o ochrane spotrebiteľa.

8. Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená priamo na prednej strane zmluvy a boli 24.04.2012, 24.05.2012, 24.06.2012, 24.07.2012, 24.08.2012, 24.09.2012, 24.10.2012, 24.11.2012, 24.12.2012, 24.01.2013, 24.02.2013, 24.03.201. Každá vyššie uvedená splátka bola prednostne započítavaná na istinu, až potom na poplatok a úroky. Z uvedeného vyplýva, že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Nie je preto možné hovoriť o akejkolvek absencii náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zákon v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nestanovil maximálne možnú prípustnú výšku odplaty. Ak záväzkový vzťah vznikol pred 01.06.2014, odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi sa riadi podľa predpisov účinných do 31.05.2014. Znamená to, že pokiaľ bola spotrebiteľovi poskytnutá pôžička alebo úver na základe zmluvy uzavretej do 31.05.2014, obmedzenie výšky odplaty sa tu nebude aplikovať. Dojednaný úrok predstavuje odplatu za poskytnutie spotrebiteľského úveru a ide o podmienku, ktorá sa nepochybne týka predmetu plnenia či primeranosti ceny, vzhľadom na čo ju nemožno považovať za neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 OZ. Úrok nie je odplatou pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale je odplatou, ktorá sa platí pri užívaní alebo v súvislosti s vrátením peňažných prostriedkov. V prípade úroku ide o plnenie, ktoré je dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy, ale nie je spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov z dôvodu, že je spojené s užívaním a vrátením peňažných prostriedkov a úrok nie je ani vyžadovaný pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale až po poskytnutí peňažných prostriedkov. Je teda zrejmé, že slovenské právo a slovenský zákonodarca

poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. Poplatok za poskytnutie úveru nie je podľa žalobcu neprimerane vysoký vzhľadom na skutočnosť, že žalobca je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania, ako aj podnikateľské náklady sú rozdielne, vyššie oproti bankám. Pokiaľ ide o výšku príslušného poplatku, tento v čase uzatvorenia zmluvy žalobcovi vyhovoval, keďže nič voči jeho výške nenamietal, zmluvu uzatvoril a peňažné prostriedky od žalovaného prostredníctvom obchodného zástupcu prevzal. Poplatok je v zmluve dostatočne jasne uvedený, výrazne napísaný, je uvedený hneď pri sume poskytnutého úveru, teda žalobca musel vedieť posúdiť hodnotu protiplnenia a mal okamžite pri podpísovaní zmluvy vedomosť, aká je cena úveru.

9. Žalobca sa nestotožňuje najmä s odsekom 14. odôvodnenia rozsudku, v ktorom súd uvádza, že žalobca vedel, že rozhodcovský rozsudok nebude možné v budúcnosti nútene vymôcť v exekučnom konaní. Uvedené tvrdenie nie je pravdivé, nakoľko zmluvné strany podpísali rozhodcovskú zmluvu na samostatnom liste papiera. Uvedené konanie je časti posudzované ako individuálne dojednané. Žalobca teda nemohol mať v čase uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy vedomosť ako ju vyhodnotí príslušný exekučný súd. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na viacero rozhodnutí, kde súd konštatoval platnosť rozhodcovskej zmluvy. Prípustnosť rozhodcovského konania vyplýva aj z právnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľských úverov. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie NS SR z 30.06.2004, sp. zn. Obdo V 73/2003, ale aj na rozsudok NS ČR zo dňa 19.12.2007, sp. zn. 29Odo 1222/2005.

10. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

12. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu v časti o zaplatenie uplatneného príslušenstva pohľadávky zamietol a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľom.

13. Žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia istiny 10 eur (po späťvzatí žaloby v časti o zaplatenie 40 eur, z dôvodu, že po podaní žaloby mu žalovaný 40 eur zaplatil, podaním doručeným súdu 18.05.2016, č.l. 31), úroku vo výške 32% zo rôzne špecifikovaných súm v žalobe za rôzne obdobia, poplatku 195,84 eura, trov mediáčného konania 166,15 eura, poplatkov za upomienky 20 eur, z uzavretej zmluvy o úvere so žalovaným dňa 16.03.2012, na základe ktorej žalobca žalovanému poskytol úver 300 eur. Súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel v časti uplatnenej istiny vo výške 10 eur a vo zvyšku žalobu zamietol z dôvodu, že úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, pretože neobsahoval náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z., výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

14. V súvislosti s dôvodom, pre ktorý súd prvej inštancie žalobu žalobcu vo zvyšku zamietol, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie NS SR ako dovolacieho súdu sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 22.02.2018 v ktorom je uvedené, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky a postačuje uvedenie periodicity jednotlivých splátok. Takýto právny názor po vydaní uvedeného uznesenia NS SR rešpektovala väčšina súdov, preto tento argument, pre ktorý súd prvej inštancie žalobu žalobcu v časti uplatnených úrokov a poplatkov zamietol, neobstojí. Sú tu však aj ďalšie dôvody, pre ktoré nebolo možné nárok žalobcu v časti uplatnených úrokov a poplatkov priznať.

15. Odvolací súd žalobcu vyzval na vyjadrenie sa k iným právnym dôvodom, pre ktoré bolo nevyhnutné žalobu vo zvyšku zamietnuť v zmysle § 382 CSP. Žalobca sa mohol vyjadriť k aplikácii § 3 ods. 1, § 37,

§ 39 OZ a § 4 ods. 8 zák. č. 250/2007 Z.z. pri posudzovaní jeho nárokov uplatnených zo zmluvy o úvere uzavretej medzi stranami sporu 16.03.2012 (podobne ako vo veci 23Co/4/2019). Žalobca na výzvu súdu nereagoval a svoje právo nevyužil. Pre úplnosť odvolací súd udáva, že žalobcovi je uvedený právny názor známy z mnohých iných rozhodnutí súdov, v ktorých vystupuje ako žalobca uplatňujúci si nároky z podobne koncipovaných zmlúv, dostupných na internete.

16. Z obsahu spisu je zrejmé, že úverová zmluva bola uzatvorená medzi stranami sporu 16.03.2012 v podobe štandardnej formulárovej zmluvy, pre ktorú je typické to, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a že spotrebiteľ spravidla jej obsah nemení vzhľadom na formulárovú predtlač vrátane všeobecných podmienok poskytnutia úveru (č.l. 8). Spotrebiteľ teda buď prijme zmluvu, ktorú dodávateľ dopredu pripravil a predformuloval zvyčajne vo svoj prospech, alebo zmluvný vzťah nevznikne. V takomto prípade je spotrebiteľ, žalovaný slabšou zmluvnou stranou, a to z hľadiska informovanosti i vyjednávacej pozície. Odvolací súd poukazuje na to, že pri posudzovaní obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa výhodnejší, lebo spotrebiteľ nemohol ovplyvniť obsah zmluvných podmienok, ktoré žalobca ako poskytovateľ služieb (úverov) používa pre väčší počet klientov. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné (§ 54 ods. 2 OZ). Vzhľadom na posúdenie predmetnej zmluvy ako zmluvy spotrebiteľskej odvolací súd podrobil kontrole zmluvné podmienky najmä z pohľadu, či odplata za poskytnutý úver je v súlade so zákonom a princípom dobrých mravov. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že aj keď najdôležitejšou normou upravujúcou vzťahy pri spotrebiteľských úveroch je zákon o spotrebiteľských úveroch, tento nevyklučuje aplikáciu kódexových ustanovení o vadnosti právnych úkonov (§ 37 a § 39 OZ).

17. Podľa § 3 ods. 1 OZ výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

18. Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

19. Na kategóriu dobrých mravov treba klásť osobitný dôraz pri spotrebiteľských zmluvách. Pojem dobré mravy Občiansky zákonník nedefinuje. Je tomu tak preto, lebo dobré mravy podliehajú spoločenskému vývoju, ale tiež preto, že vo všetkých jednotlivostiach by bolo ťažké ich vystihnúť. Vo všeobecnosti však možno hovoriť o pravidlách morálneho charakteru všeobecne platných v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Je to v podstate súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel v spoločnosti všeobecne uznávaných. Činnosť namierenú proti uvedeným pravidlám možno označiť za činnosť proti dobrým mravom. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi je obsiahnutý v zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa § 4 ods. 8 citovaného právneho predpisu predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenie z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu účastníkovi obchodného vzťahu pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

20. Odvolací súd zdôrazňuje, že odplata vo forme dohodnutého poplatku 288 eur za poskytnuté finančné prostriedky žalobcom žalovanému vo výške 300 eur je neprimeraná (96% ročný úrok). V danom prípade bol žalovanému dňa 16.03.2012 poskytnutý úver vo výške 300 eur s tým, že žalovaný ho mal spolu s poplatkom vo výške 288 eur žalovanému vrátiť do 24.04.2013 v celkovej výške 588 eur v dvanástich mesačných splátkach po 49 eur. Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) bola v zmluve dohodnutá vo výške 300,29 %. Výška odplaty tak niekoľkonásobne prevyšuje priemerné úrokové miery obdobných úverových produktov v rozhodnom čase. V tejto súvislosti dáva odvolací súd do pozornosti rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo 26/2011 z 26.04.2012, ktorý je aplikovateľný na danú právnu vec, lebo poplatok za poskytnutie úveru v danom prípade plní funkciu úrokov. Podľa uvedeného rozhodnutia pri dojednaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s

dobrymi mravmi je preto take konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke a dohodu o úrokoch z tejto pôžičky často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov dojednaná podľa § 658 ods. 1 OZ, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednávania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Uvedený záver o neprijateľnosti odplaty je použiteľný aj na prípad, keď úver je poskytnutý nebankovým subjektom, lebo kategória dobrých mravov má všeobecný charakter, podnikateľské subjekty nevynímajúc. Z týchto dôvodov je možné považovať výšku dojednaného poplatku tak, ako bol stanovený v úverovej zmluve za neplatný pre rozpor s dobrými mravmi, keďže niekoľkonásobne prevyšuje priemerné úrokové miery obdobných úverových produktov v rozhodnom čase, pričom ide o zjavne neprimeranú výšku odplaty. Pre porovnanie je na internetovej stránke Národnej banky Slovenska možné zistiť, že priemerná úroková sadzba úverov pre domácnosti poskytovaných bankami na obdobie jedného roka bola v druhom štvrtroku 2012 7,24%.

21. Rovnako nebolo možné žalobcovi priznať nárok na zaplatenie trov rozhodcovského konania 270,42 eura a trov mediačného konania v sume 166,15 eura uplatnených ako nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Ak si žalobca uplatnil nárok pred rozhodcovským súdom, rozhodcovský súd zásadne rozhoduje aj o trovách rozhodcovského konania, t.j. tento nárok musí byť žalobcom uplatnený a musí byť o ňom rozhodnuté v inom, ako v súdnom konaní a o tom istom nároku nemôže byť rozhodované opätovne. Podobne je tomu v mediačnom konaní, navyše žalobca ani nepreukázal, že sa mediačné konanie uskutočnilo a ako dospel k uplatnenej sume.

22. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej, zamietnutej časti potvrdil.

23. V odvolacom konaní e úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Žalovanému trovy odvolacieho konania nevznikli, preto mu ich náhradu odvolací súd nepriznal.

24. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).